

PLAGIAAT, BOEKBEOORDEELING EN AANBEVELING.

Dat iemand, die een recensie schrijft, er in vliegt (s. v. v.), terwijl hij een boek of artikel beoordeelt zonder te weten, dat het één stuk plagiaat is, is te vergeven. Men kan niet alle literatuur altijd kennen. Maar dat iemand een boekje uitgeeft onder zijn naam, terwijl hij dit nagenoeg geheel *letterlijk* — zelfs met de fouten en zonder later aangebrachte wijzigingen — heeft overgeschreven uit twee andere boeken en bovendien nog de „vrijmoedigheid” bezit om op het titelblad „voor meerdere gegevens” naar deze beide boeken te verwijzen, is iets waarvoor ik geen woord weet.

Dit feit is geschied. De heer AD. TER COCK heeft als directeur van de N. V. Unitas medicorum uitgegeven: *Wenken voor den apotheekhoudend-geneeskundige*. Dit boekje is nagenoeg half overgeschreven uit het *Pharmacotherapeutisch Vademecum* van dr. PINKHOF en prof. VAN DER WIELEN, voor de andere helft uit *Arts en Wet* van ondergeteekende. Zelfs indien de heer TER COCK niet heeft geweten, dat er zoo iets bestaat als een auteurswet, had toch een zeker ander iets hem moeten weerhouden dit te doen.

Het moge een waarschuwend voorbeeld zijn voor referenten, dat de mogelijkheid blijkt te bestaan, dat zij een boek refereeren, hetwelk oorspronkelijk door een ander reeds was geschreven. Zij, die bedoeld boekje refereerden, kunnen zich troosten met de namen in de voorrede van het boekje genoemd.

Huizen (N.-H.), 14 Mei 1918.

Dr. H. H. VAN EVK.

BERICHTEN.

Wetten, Besluiten, Officiële verslagen, enz.

Het onderwijs in tropische geneeskunde.

In n°. 10 van den loopenden jaargang van dit *Tijdschrift* werd in deze rubriek een overzicht gegeven van het bij de behandeling der Indische begroting gesprokene, voorzover het betrekking had op de voorkeur, door den minister van koloniën gegeven aan den cursus, te Amsterdam aan de afdeling Tropische Hygiëne van het Koloniaal Instituut ingesteld, voor de opleiding van a. s. gouvernementsartsen voor Indië. Zooals men weet, voelt de vereeniging, die te Leiden een dergelijken cursus geeft, zich door die ministerieele voorkeur verongelijkt en onze collega, dr. SCHEURER, heeft in de Tweede Kamer aangedrongen op gelijkstelling van die beide leergangen, zoodat aan de a. s. gouvernementsartsen de vrije keuze moet worden gelaten om onder gelijke voorrechten den cursus te Amsterdam of dien te Leiden te volgen.

Ten slotte nam de Kamer zelfs een door dr. SCHEURER voorgestelde motie met groote meerderheid aan, waarin dit beginsel was neergelegd, niettegenstaande de minister zich krachtig tegen aanneming dier motie verweerde. Ik eindigde destijds mijn overzicht met de vraag: wat zal de minister thans doen? Het antwoord op die vraag is dezer dagen gegeven.

De heer SCHEURER heeft nl. schriftelijk de vraag tot den minister gericht, onder verwijzing naar het in de Tweede Kamer gevoerde debat en den door haar uitgesproken wensch, te mogen vernemen, in hoeverre de door de Kamer gewenschte gelijkstelling tusschen Leiden en Amsterdam is verkregen. De minister heeft daarop geantwoord, dat hij vooralsnog geen aanleiding kan vinden om de voor den burgerlijken geneeskundigen dienst in Nederlandsch Indië bestemde artsen vrij te laten in de keuze van de plaats waar en de wijze waarop zij zich voor hun taak zullen voorbereiden. De redenen, waarom hij daartoe niet kan overgaan, heeft hij ontvouwd in de memorie van antwoord op het voorloopig verslag der Eerste Kamer betreffende de Indische begroting. De minister is dus blijkbaar niet van plan zich te storen aan de door de Tweede Kamer uitgesproken meening en wenscht zich derhalve te houden aan de adviezen, hem indertijd dienaangaande van Indië uit door den chef van den burgerlijken geneeskundigen dienst verstrekt.

MUNTENDAM.